

udtale, at min Stilling er den samme som den, den tidligere Indenrigsminister indtog over for de lignende Forslag, som tidligere ere blevne fremsatte, og navnlig maa jeg saaledes betragte det Spørgsmaal, som er rejst her gennem Forslaget, som afgjort ved de Forhandlinger eller, rettere sagt, ved den Behandling, som det Forslag til Lov undergik i begge Ting, der ledede til Loven af 30te Marts 1892. Hermed synes jeg, at denne Sag maa være afgjort, og saa vidt jeg ved — det har jeg Grund til at antage — dele de paagældende Kreditforeningers Bestyrelser vistnok ogsaa denne Opfattelse. Den ærede Ordfører søgte at støtte de paagældende Husmænds Krav paa den Betragtning, at de skulde have Godtgørelse for de Afgifter, de havde erlagt ved Laans Stiftelse, og som de ikke vilde have haft, hvis Laanene vare blevne stiftede efter Loven af 1892, idet der er sket en Medsættelse i Afgiften. Det er en Betragtning, jeg paa ingen Maade kan slutte mig til, jeg tror, at man altid maa fastholde, at naar man gaar til Skattelettelse, Lettelse i Sporiser, Afgifter og deslige, saa kunne saadanne Love ikke faa tilbagevirkende Kraft; hvis man en Gang vilde gaa med til det som Princip, vilde det blive overordentlig vanskeligt at faa gennemført Lettelse paa dette Omraade, idet jo herved Loven vilde faa en Virkning, som egentlig ligger helt uden for Djemedet. Vil man vedtage Lettelse i den Slags Afgifter, formindsker man jo Statskassens Indtægter i Fremtiden, vil man give den tilbagevirkende Kraft, paalægger man oven i Købet Statskassen en Byrde til Tilbagebetalingen af allerede modtagne Afgifter. De Afgifter, der reelig ere gaaede ind i Statskassen, maa ogsaa blive der.

Buff: Ja, jeg vil just ikke sige, at de Udtalelser, den højtærede Indenrigsminister kom med, give særlig meget Haab om at faa noget ud af denne Sag, i alt Fald i den Form, hvori den foreligger ved 1ste Behandling her i Tinget. Naar nu den højtærede Minister begyndte sine Udtalelser med at sige, at han stillede sig som den tidligere Indenrigsminister — jeg tror ikke, jeg refererer den højtærede Minister galt deri — saa maa vi sige, at skønt den tidligere Indenrigsminister ganske vist ikke kunde gaa ind paa et Forslag af en lignende Form som det, der her foreligger, saa kunde han dog i alt Fald gaa ind paa noget, vi fik jo dog et Lovforslag, som gav Begunstigelser til de Kreditforeninger, og jeg vil haabe, at naar den højtærede Minister stiller sig som hans Forgænger i det Kapitel, saa kunde det være,

at vi paa Sagens senere Stadium kunde faa den højtærede Minister til at stille sig som den tidligere Minister, og at Kreditforeningerne da gerne kunde faa nogen Begunstigelse. Jeg skal tillade mig at opløse for den jydste Kreditforenings Vedkommende, at der er Forholdet det, at paa Gæld til Landmandsbanken, som den fik i Anledning af Konverteringen, er i forrige Regnskabsaar — Regnskabsaaaret falder jo sammen med Finansaaret — afdraget for den jydste Kreditforenings Vedkommende 96,013 Kr. 97 Ø., og ved Slutningen, altsaa den 1ste April i Aar, var der endnu en Restgæld for den jydste Kreditforenings Vedkommende af 211,963 Kr. 5 Ø. Fremdeles blev det i sidste Juni Termin opløst af Bestyrelsen, at der da igen var afdraget 49,605 Kr. 61 Ø. Der er altsaa til Rest endnu for den jydste Forenings Vedkommende 162—163,000 Kr. Det kunde maafee interessere det høje Ting at høre, at den jydste Forening allerede er saa stor, at der ved Juni Termins Udgang var 21,328 Medlemmer i den og en Laanesum af 25,439,650 Kr. Gælden er altsaa omtrent 162,000. Nu foreslaas det her i Lovforslaget, at vi saa indtil 240,000 for den jydste og indtil 60,000 for Stifternes Kreditforening. Der er imidlertid ikke Tale om, at der skulde større Udgifter til for Statskassen i dette Djemed, end den virkelige Gælds Beløb, saa der vilde slippe meget billigere, end der tidligere her er nævnt. Men naar vi nu tænke paa, hvad der blev naaet, da vi sidst havde Lovforslaget for, saa gik det jo saaledes, at de gamle Interessenter egentlig ingen Ting fik. Der opnaaedes to Ting ved den Lov, som vedtoges for nogle Aar siden, for det første, at Pantebogsaattesterne ikke skulde koste 3,90, men kun 80 Øre. Naar altsaa en Husmand efter denne Lovs Krafttræden skal laane, slipper han med en mindre Udgift af 3 Kr. 10 Øre, og det har ikke lidt at betyde for Husmændene, især for de smaa jordløse Husmænd, der maa betale akkurat lige saa meget for Attesten som de bedre stillede; men det fik de gamle, som havde laant, ikke nogen Gavn af. Saa var der ganske vist en lille Lettelse til, nemlig at Staten efter denne Lov skulde lønne den Revisor, den selv valgte, hvilket jo indirekte kommer ogsaa de gamle Interessenter til gode. Men det vil enhver indbrømme, at naar det skal fordeles paa hele den Forening, har det ikke stort at betyde med et Tusinde Kroner eller halvandet. Det er jo det hele, der gives til Statens Revisor. Jeg tror nok, at det for Sjællands Vedkommende er blevet sat op til 2,000 Kr., men det er af personlige Grunde; ellers tror jeg ikke, der